

Arrest

nr. 195 631 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 20 juli 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 19 juni 2009 België binnen en vraagt op 22 juni 2009 asiel aan. Op 27 augustus 2009 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 41 090 van 30 maart 2010 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 16 september 2010 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 19 april 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 28 april 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Op 14 december 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 oktober 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 27 februari 2012 leggen de verzoeker en zijn toenmalige partner U.B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 8 maart 2012 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner van U.B. in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 30 augustus 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 137 415 van 28 januari 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 25 september 2012 legt U.B. voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent een verklaring af tot beëindiging van de wettelijke samenwoning met de verzoeker op basis van artikel 1476 van het Burgerlijk Wetboek.

1.8. Bij vonnis van 3 november 2015 zegt de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, sectie familie- en jeugdrechtbank, voor recht dat de verzoeker de vader is van V. R. G., die op 25 oktober 2013 werd geboren.

1.9. Op 21 december 2016 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van V. R. G., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat de verwantschap werd bewezen door middel van een geboorteakte en dat hij een paspoort en een bewijs van betaling van de retributie heeft voorgelegd, en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden een “bewijs van affectieve en/of financiële band” voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft voorgelegd:

- een schrijven van de raadvrouw van de verzoeker van 25 november 2016;
- een schrijven van de raadvrouw van de verzoeker van 28 april 2017, met als bijlage een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, sectie familie- en jeugdrechtbank, afdeling familierechtbank van 13 april 2017 (hierna: vonnis van 13 april 2017), een overschrijving en een e-mailbericht van de raadvrouw van de verzoeker van 28 april 2017 aan het CAW teneinde het contactherstel tussen de verzoeker en zijn zoon te heropstarten;
- een schrijven van de raadvrouw van de verzoeker van 9 mei 2017, met als bijlage loonfiches van de verzoeker.

Op 20 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 20 juli 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.12.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Op 21.12.2016 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980, een aanvraag tot vestiging ingediend door dhr. D. F. (...), geboren op (...) te Kigi (Turkije).

Op 21.12.2016 werd een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie afgeleverd.

Deze aanvraag werd ingediend in functie van zijn Belgisch minderjarig kind zijnde V. R. G. (...).

Als bewijs van verwantschap werd een geboorteakte voorgelegd. Waar de referentiepersoon dd. 20.04.2016 erkend werd door betrokkene;

Overwegende het vonnis dd. 13.04.2017 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, sectie familie – en jeugdrechtbank, afdeling familierechtbank;

Uit het vonnis dd. 13.04.2017 blijkt het volgende:

Uit de sociale studie blijkt dat vader R. (...) helemaal niet kent. Hij heeft het kind sedert zijn geboorte amper gezien. Betrokkene had slecht 1 sporadisch contact met de moeder van het kind.

Vader is amper geïntegreerd in onze maatschappij. Hij beheerst de Nederlandse taal niet, hij is niet op de hoogte van de gebruiken in België en hij is totaal vreemd aan de leefomgeving scholen en hobby's van de kinderen die hier wonen.

De rechtbank acht het niet bewezen dat vader over de nodige opvoedkundige capaciteiten beschikt.

De rechtbank acht het thans niet aangewezen om vader bij de opvoeding van zijn kind te betrekken.

Er wordt aan de moeder een exclusief ouderlijk gezag over R. (...) toegekend.

Betrokkene erkende op datum van 20.04.2016 V. R. (...) daar, 2,5 jaar na de geboorte van het kind. Uit het vonnis dd. 13.04.2017 blijkt dat betrokkene zijn kind helemaal niet kent en het kind sedert zijn geboorte amper gezien heeft. Verder blijkt uit de gegevens van het administratieve dossier dat betrokkene al een aanhoudende en onverzettelijke procedureslag gevoerd heeft om een verblijfsrecht te bekomen in België.

Dit is een indicatie van een schijnsituatie gelet op feit dat steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen. Het maken en erkennen van kinderen louter om verblijfsredenen kan niet worden geaccepteerd. Het wordt dan ook gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde.

In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat:

- dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn groengebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken/erkennen die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt in voorkomend geval dit artikel niet geschonden door een weigering van het verblijf.

- Het terugkeren naar het land van herkomst van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind als de uitwijzing van een ouder die wel als gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via de telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land van herkomst van betrokkene. De terugkeer naar Turkije houdt dus geen schending van artikel 8 EVRM in.

- De rechtbank acht het nog niet nodig om betrokkene bij de opvoeding van het kind te betrekken. Het herstellen van het contact (zoals opgelegd door de rechtbank) kan geleidelijk via de moderne technologische middelen, vanuit het buitenland, worden opgestart (vb.skype...).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enige medische problematiek blijkt nergens sprake. Zoals eerder aangehaald wat het minderjarig kind betreft, betrokkene zijn administratieve toestand was nog niet in orde, hij wist dat er een risico bestond dat hij gerepatriëerd kon worden. Betrokkene kan ook in het land van herkomst een band opbouwen met zijn kind. Het staat betrokkenen vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen verblijven. Dit hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. In dergelijke omstandigheden vormt een weigering evenmin een schending van art. 8 EVRM, omdat dit geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragstitel. Uit art. 8 EVRM kan immers niet worden afgeleid dat een vreemdeling een Staat ertoe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit een kind te verwekken die op dat grondgebied mag verblijven. Daar het de Staat toegelaten blijft schijnsituaties tegen te gaan, wordt dit verdragartikel in voorkomend geval niet geschonden door een weigering van het verblijf.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 1320 van het Burgerlijk Wetboek, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"3.2.1. De aanvraag van de verzoekende partij werd geweigerd omdat er, volgens de verwerende partij, onvoldoende werd aangetoond dat er affectieve banden zijn tussen vader en zoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij zonder afdoende kennis van zaken heeft gehandeld. Immers een motivering dient afdoende te zijn, waarbij deze de correcte juridische en feitelijke gegevens bevat die aan de basis liggen van de genomen beslissing. De motieven dienen uit de beslissing zelf te blijken, quod non (A.Mast, "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht", Kluwer, 2006, p. 682).

Ook het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie zich, bij het nemen van een beslissing, moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Door een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan vastgesteld worden dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met de gegevens in haar voordeel. Slechts kleine stukjes van het ganse verhaal van de verzoekende partij worden in de beslissing vermeld. De verzoekende partij verwijst dienaangaande naar alle motivaties die door hem werden toegevoegd aan zijn dossier (stuk 4, stuk 5 en stuk 6).

Bovendien door te stellen dat er sprake is van een schijnsituatie, waarbij de verzoekende partij probeert de 'overheid voor blok te zetten', miskent de verwerende partij duidelijk de bewijskracht van akten, waaronder het vonnis van 3 november 2015 (artikel 1320 B.W.) (stuk 2).

Uit de verschillende motivaties, alsook de daarbij gevoegde stukken, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij met mevrouw T. V. (...) een relatie heeft gehad. Dit betrof een oprechte relatie, waarbij de verzoekende partij alvast niet de bedoeling had om een verblijfsrecht in België te kunnen bekomen.

Binnen deze relatie is mevrouw T. V. (...) zwanger geraakt, waarna zij op 25 oktober 2013 te Veurne bevallen is van een zoon R. (...). Niet alleen bij de bevalling werd de verzoekende partij nauw betrokken, maar ook kort na de geboorte had de verzoekende partij contact met zijn zoon. De verzoekende partij legt hieromtrent de nodige bewijzen voor (stuk 7).

Echter draaide mevrouw V. (...) een aantal maanden na de geboorte van R. (...) van wind. De verzoekende partij mocht zijn zoon niet meer zien en kon het kind ook niet via de "normale weg" erkennen omdat mevrouw V. (...) elk contact / toestemming weigerde.

De verzoekende partij heeft er een lange procedurele weg opzitten teneinde zijn vaderschap juridisch te laten vaststellen. Mocht het een schijnsituatie betreffen en de erkenning van R. (...) een ticket naar het beloofde land geweest zijn, dan had de verzoekende partij alvast zich de moeite kunnen besparen.

Het klopt bovendien niet te argumenteren dat de verzoekende partij pas op 20 april 2016 zijn kind heeft erkend. De inleidende dagvaarding dateert immers van 19 februari 2014, ruim 2 jaar voor de erkenning. Bij tussenvonnis van 22 mei 2014 werd een deskundigenonderzoek bevolen. De blijvende weigering van mevrouw V. (...) had echter tot gevolg dat er pas een eindverslag kon opgesteld worden in juli 2015. De procedure werd opnieuw opgestart, waarna het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Veurne, sectie familie – en jeugdrechtbank op 3 november 2015 oordeelde dat de verzoekende partij de vader is van R. (...) (stuk 2). Na het doorlopen van de administratieve molen (betekening van vonnis, wachten tot het vonnis definitief is, enz...) kon de verzoekende partij R. (...) eindelijk op 20 april 2016 erkennen.

Niettegenstaande de verzoekende partij na al die tijd zijn zoon wil leren kennen, blijft hij opnieuw stoten op de halsstarrige weigering van mevrouw V. (...). Een nieuwe juridische procedure is / was noodzakelijk.

De procedure werd opgestart bij de familierechtbank te Veurne en is gekend onder rolnummer (...) en familiedossierr. (...) (stuk 8).

Op de inleidingszitting van 1 september 2016 werd door de rechter beslist dat de heropstart van het contactherstel diende te gebeuren via de neutrale bezoekerimte van het CAW Centraal West – Vlaanderen te 8630 Veurne, P. Benoitlaan 58. Eveneens werd een sociale studie bevolen (stuk 9). De zaak werd voor verdere evaluatie uitgesteld naar de zitting van 23 maart 2017.

Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Veurne, sectie familie – en jeugdrechtbank van 13 april 2017 bevestigde hetgeen wat werd beslist op de inleidingszitting (stuk 10). Uit het vonnis blijkt dat de verzoekende partij recht heeft om zijn zoon te leren kennen, waardoor een contactherstel, via de modaliteiten van het de neutrale bezoekerimte van het CAW moet worden uitgebouwd:

"vader heeft recht om zijn zoon te leren kennen. Er wordt geen gevaarsituatie aangetoond voor het kind. Het Openbaar Ministerie heeft contactherstel geadviseerd. In navolging van het advies van het Openbaar Ministerie dienen er contacten te worden uitgewerkt via een neutrale ontmoetingsruimte. Deze contacten kunnen doorgaan in de bezoekerimte van CAW Centraal West – Vlaanderen en volgens de modaliteiten van het CAW.

De rechtbank stelt vast dat moeder pertinent enig contact tussen vader en zoon weigert.

Het komt aangewezen voor om moeder een dwangsom op leggen zoals hierna bepaald tot naleving van het contactherstel via de modaliteiten van de bezoekerimte van CAW West – Vlaanderen. Dit is in de gegeven omstandigheden de enige garantie om het recht op persoonlijk contact tussen vader en zoon te laten verlopen. Deze dwangsom dient te worden begroot op 400,00 euro per vastgestelde obstructie van moeder om het contact tussen vader en R. (...) te laten doorgaan in de neutrale ontmoetingsruimte van het CAW.

De kosten van vaststelling vallen ten laste van moeder zo de aangehaalde reden voor het verhinderen van het contact tussen vader en R. (...) via de neutrale ontmoetingsruimte van het CAW onterecht blijkt te zijn."

(stuk 10).

Blijkbaar heeft de verwerende partij bewust een deel van het vonnis van 13 april 2017 niet gelezen. Het feit dat de rechter vooralsnog besliste om tijdelijk het exclusieve ouderlijk gezag aan de moeder van R. (...) toe te kennen, is alvast niet voldoende om de aanvraag tot verblijf te weigeren.

Niettegenstaande de blijvende weigering van mevrouw T. V. (...) heeft de verzoekende partij reeds verschillende contacten gehad met de neutrale bezoekerimte. De verzoekende partij geeft dus niet op en hoopt weldra met zijn zoon contact te kunnen hebben (stuk 11).

Een evaluatiezitting is gepland op 25 januari 2018 (stuk 10).

Naast dit alles is de verzoekende partij ook een verantwoordelijke vader. Zo betaalt de verzoekende partij maandelijks de door de rechter bepaalde onderhoudsbijdrage van 100 EUR per maand (stuk 12).

In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, kan bijgevolg niet anders dan geoordeeld worden dat er affectieve en financiële banden met R. (...) worden aangetoond, minstens dat de verzoekende partij dergelijke relatie met zijn zoon wenst, maar dit door een derde volledig wordt gedwarsboomd. De houding van de moeder van R. (...) wordt zelfs bevestigd door de rechtbank die een dwangsom heeft opgelegd t.a.v. moeder om het contactherstel terug op te starten. Dergelijke afweging is niet in de bestreden beslissing terug te vinden, en is zelfs strijdig met hetgeen dat gevonden kan worden in het administratieve dossier. De verzoekende partij is volledig ter goeder trouw.

3.2.2. Samenvattend, en rekening houdende met bovenstaande argumenten, wordt artikel 40bis j. artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Door de rechterlijke uitspraken naast zich neer te leggen, schendt de verwerende partij eveneens artikel 1320 B.W.

De schendingen van dit in middel aangehaalde bepaalde bepalingen dienen bijgevolg gegrond te worden beschouwd."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 1320 BW,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zou er zonder afdoende kennis van zaken een beslissing zijn genomen. Er zou enkel rekening zijn gehouden met gegevens in het voordeel van de gemachtigde, en door het stellen dat er sprake is van een schijnsituatie zou de gemachtigde de bewijskracht van akten miskennen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent geheel terecht de volgende beoordeling gemaakt:

"(...)"

Verzoekende partij betwist ook de voorgaande motieven van de bestreden beslissing niet, maar houdt voor als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging haar onderzoeksplicht niet hebben benut.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij in de eerste plaats zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag diende te leggen.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Het kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen onredelijkheid worden verweten.

Verweerder laat gelden dat uit de supra geciteerde motivering afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening houdend met alle documenten die verzoekende partij heeft overgemaakt, geheel terecht heeft geoordeeld dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet, zodat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig naar nieuwe stukken kan verwijzen (zoals de sms'en van mevrouw V. (...)). Deze elementen werden niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging bezorgd om het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij het kind pas op 20.04.2016 heeft erkend. Dat er een half jaar eerder (30.11.2015) hiertoe een vonnis zou zijn maakt niet dat de redenering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet meer zou kunnen worden gevolgd: er is pas veel later dan de geboorte van het kind een erkenning gevolgd. Het kind is namelijk reeds op 25.10.2013 geboren.

Verweerder merkt overigens op dat de beweringen van verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen aan de door de rechtbank (en de sociale dienst) vastgestelde elementen: op vandaag is er een situatie waarbij het kind R. (...) verzoekende partij niet kent, er zijn geen affectieve banden en verzoekende partij is niet geïntegreerd in de maatschappij zodat de rechtbank het thans ook niet aangewezen acht om hem bij de opvoeding van zijn kind te betrekken.

Het gegeven dat de rechtbank alsnog heeft aangehaald dat de vader het recht heeft om zijn zoon te leren kennen, er contactherstel op gang zou worden gebracht en er één storting van 100,00 euro op 25.04.2017 is gedaan, doen geen afbreuk aan de bovenvermelde actuele situatie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht vastgesteld dat de situatie van verzoekende partij een indicatie is van een schijnsituatie. Dergelijke schijnsituatie druipt in tegen de openbare orde, en het verblijf werd vervolgens terecht aan verzoekende partij geweigerd.

Nopens het invoeren van een schending van artikel 1320 BW, wijst verzoekende partij nog op de volgende rechtspraak:

"2.3. Wat betreft de vermeende schending van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek stelt de Raad vast dat voormelde artikelen betreffende de bewijsregels van het Burgerlijk Wetboek betrekking hebben op het civielrechtelijke bewijs van verbintenissen en van betaling doch geenszins van toepassing zijn op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het onderdeel betreffende de schending van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek is derhalve niet ontvankelijk (RvS 28 februari 2006, nr. 155.679)." (R.v.V. nr. 87 262 van 10 september 2012)

"De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en hebben derhalve een zuiver privaatrechtelijk karakter. Zij zijn niet van toepassing op een administratiefrechtelijke procedure." (R.v.V. nr. 80 739 van 7 mei 2012)

De schending kan dan ook niet worden aangenomen.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet in rekening worden gebracht.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen voert de verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *"enkel rekening heeft gehouden met de gegevens in haar voordeel"* en *"(s)lechts kleine stukjes van het ganse verhaal"* vermeldt. Hij licht toe dat uit verschillende *"motivaties"* die hij had voorgelegd blijkt dat hij een relatie had met de moeder van zijn Belgische zoon, dat hij bij de bevalling nauw werd betrokken, doch een aantal maanden na de geboorte zijn zoon niet meer mocht zien en het kind niet via de *"normale weg"* kon erkennen omdat de moeder *"elk contact/toestemming weigerde"*. Hij wijst op de *"lange procedurele weg"* die hij heeft moeten afleggen om zijn vaderschap juridisch te laten vaststellen en op de *"halsstarrige weigering"* van de moeder om zijn zoon te leren kennen, waardoor een procedure diende te worden opgestart bij de familierechtbank te Veurne, die op de inleidingszitting van 1 september 2016 besliste *"dat de heropstart van het contactherstel diende te gebeuren via de neutrale bezoekeruimte van het CAW"* en bij vonnis van 13 april 2017 erkende dat de verzoeker het *"recht heeft om zijn zoon te leren kennen, waardoor een contactherstel, via de modaliteiten van het de neutrale bezoekeruimte van het CAW moet worden uitgebouwd"*. De verzoeker meent dat de gemachtigde *"bewust een deel van het vonnis van 13 april 2017 niet (heeft) gelezen"* en acht *"(h)et feit dat de rechter vooralsnog besliste om tijdelijk het exclusieve ouderlijk gezag aan de moeder van R. (...) toe te kennen, (...) niet voldoende om de aanvraag tot verblijf te weigeren"*.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van oordeel was dat de omstandigheden dat de verzoeker zijn zoon pas op 20 april 2016, *i.e.* twee en een half jaar na de geboorte van het kind, erkende, dat uit het vonnis van 13 april 2017 blijkt dat hij zijn kind helemaal niet kent en het kind sedert zijn geboorte amper gezien heeft en dat de verzoeker al een aanhoudende en onverzettelijke procedureslag gevoerd heeft om een verblijfsrecht te bekomen in België, *"een indicatie van een schijnsituatie (zijn) gelet op (het) feit dat steeds meer vreemdelingen hun toevlucht nemen tot het maken en erkennen van kinderen om de overheid voor blok te zetten om hun verblijfsrecht af te dwingen"* en dat de situatie van de verzoeker *"dan ook (wordt) gezien als een schijnsituatie die indruist tegen de openbare orde"*.

Daargelaten de vraag of het *in casu* daadwerkelijk een schijnsituatie behelst, wordt er op gewezen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hierbij rekening heeft gehouden met het schrijven van de raadvrouw van de verzoeker van 25 november 2016 waarin deze had gewezen op de omstandigheid dat de verzoeker *"er al een lange procedurele weg (heeft) opzitten teneinde zijn vaderschap juridisch te kunnen laten vaststellen"* en dat hij opnieuw blijft stoten op de halsstarrige weigering van de moeder van zijn kind om enige tijd met het kind door te brengen. Tevens blijkt niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de vaststelling door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Veurne, sectie familie- en jeugdrechtbank, afdeling familierechtbank in het vonnis van 13 april 2017 dat de *"moeder pertinent enig contact tussen vader en zoon weigert"*.

Door de datum van de erkenning door de verzoeker van zijn zoon en het feit dat de verzoeker *"zijn kind helemaal niet kent en het kind sedert zijn geboorte amper gezien heeft"* te beschouwen als indicaties van een schijnsituatie, zonder daarbij rekening te houden met de bij de aanvraag voorgelegde argumentatie dat de late erkenning het gevolg is van een *"lange procedurele weg"* en dat het feit dat de verzoeker zijn kind amper heeft gezien te wijten is aan een pertinente weigering door de moeder om contact te hebben met het kind, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen blijk van een zorgvuldig onderzoek van de zaak.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangenomen.

2.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

De omstandigheid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris terecht zou hebben vastgesteld dat de verzoeker het kind pas op 20 april 2016 heeft erkend, terwijl het kind reeds op 25 oktober 2013 werd geboren, doet immers geen afbreuk aan het feit dat hierbij geen rekening werd gehouden met de lange procedurele weg die de verzoeker heeft afgelegd om het kind te kunnen erkennen, niettegenstaande de verzoeker via zijn raadvrouw hierop had gewezen in een schrijven van 25 november 2016.

Verder merkt de verwerende partij op dat de beweringen van de verzoeker *“geen afbreuk kunnen doen aan de door de rechtbank (en de sociale dienst) vastgestelde elementen: op vandaag is er een situatie waarbij het kind R. (...) verzoekende partij niet kent, er zijn geen affectieve banden en verzoekende partij is niet geïntegreerd in de maatschappij zodat de rechtbank het thans ook niet aangewezen acht om hem bij de opvoeding van zijn kind te betrekken”*. Zij licht evenwel niet toe waarom de door de verzoeker aangebrachte elementen dat de omstandigheid dat hij zijn kind niet kent en dat hij er geen affectieve banden mee heeft te wijten zijn aan de pertinente weigering van de moeder van het kind om contact met het kind toe te staan geen afbreuk zouden doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het zou gaan om een schijnsituatie en er niet zouden op kunnen wijzen dat de verzoeker om andere redenen dan louter om verblijfsredenen het kind gemaakt en erkend heeft.

2.3.3. Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde middelen en grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.3.4. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of diens aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN